

NYA RÖN:

Jordens arter tycks ha uppstått samtidigt och nyligen¹

Av Göran Schmidt

"Mönstret i variansen av DNA:s streckkod är det centrala faktum hos djurlivet som behöver förklaras av evolutionsteorin." Stoeckle och Thaler

100 000 arter analyserade! För knappt två år sedan (maj 2018) presenterade de båda genetikerna David S. Thaler vid Basons universitet i Schweiz och Mark Young Stoeckle vid Rockefelleruniversitetet i New York en studie i tidskriften *"Human evolution"* som sänt chockvågor genom vetenskapvärlden. Studien har titeln *"Why should mitochondria define species?"*.² Forskarna har studerat variationen i en och samma gen³ i mitokondrierna hos inte mindre än 5 miljoner individer tillhörande 100 000 (!) olika djurarter; information som tagits fram vid universitet runt om i världen under en 15-årsperiod och lagrats i en offentlig databas.⁴ Varje individ som analyseras har en egen "streckkod" i DNA och genom att jämföra dessa streckkoder hos individer inom samma art och även mellan individer från olika arter, har forskarna nu kunnat visa på ett tydligt mönster.

OLIKA FÖRVÄNTNINGAR

Innan vi berättar vad forskarna kom fram till kan vi resonera lite om vilka olika förväntningar man kan ha, beroende på hur man ser på ursprungsfrågan:

Om evolutionsberättelsen stämmer kan vi förvänta oss att "gamla" arter som existerat under många miljoner år (utifrån var deras fossil påträffas i berglagren) skulle ha hunnit samlat på sig många neutrala slumpmässiga förändringar (mutationer) i sitt mitokondrie-DNA, medan "unga" arter skulle ha förhållandevis liten variation i sitt. Många arter har förblivit praktiskt taget oförändrade under många miljoner år (t ex armfotingar som är snarlika dem man finner i fossil som

anses vara en halv miljard år gamla) medan andra är mycket yngre (t ex isbjörnen). Rimligen borde därför olika armfotingar ha ofantligt mycket större variation i sitt mitokondrie-DNA än vad de olika varianterna av björnar har. Arter med stora populationer (som t ex insekter) borde också ha större genetisk variation än sådana med små populationer, som t.ex. elefanter, eftersom det är många fler individer som kan råka ut för mutationer. Man skulle också förvänta sig att mönstren i DNA skulle bekräfta en gradvis evolution genom att skillnaden mellan evolutionärt närbesläktade arter skulle vara betydligt mindre än mellan arter som står långt ifrån varandra i det evolutionära "trädet".

Om å andra sidan Bibelns beskrivning av skapelsen och tidsperspektiv stämmer skulle vi förvänta oss väldigt få skillnader i mitokondriernas DNA, och de skulle vara ungefär av samma storleksordning för alla undersökta arter, eftersom de skapades tämligen nyligen och i stort sett samtidigt, inklusive dem vi bara finner i fossil. Effekten skulle förstärkas av att landlevande ryggradsdjur utsattes för en genetisk "flaskhals" i form av en global syndaflod för cirka 4 300 år sedan som innebär att de fick grunda nya populationer utifrån de två individer av varje slag som överlevde ombord i Noas ark. Det var ju också då den största delen av fossil bildades. Som bibeltroende förväntar vi oss också att de skapade grundtyperna ("arterna") av levande organismer skulle vara tydligt åtskilda, utan att visa tecken på övergångar sinsemellan, av den enkla förklaringen att sådana aldrig ägt rum.

RESULTAT 1:

NÄSTAN ALLA ARTER TYCKS LIKA GAMLA (UNGA)

Vad kom då forskarna fram till?

För det första att 90% av jordens djurarter har en så anmärkningsvärt liten variation i sitt mitokondrie-DNA att det inte kan ha gått mer än 100 000 – 200 000 år sedan populatio-

Göran Schmidt civ.ing. (kemiteknik), biolog, lärare, skolledare, numera föreläsare och ordförande i Genesis. Webbplats: gschmidt.se Mail: ordforande@genesis.nu

PXHERE

nera grundades. Ett citat från studiens sammanfattning (s. 23):

"Den rättframma hypotesen är, att samma förklaring som lagts fram för den sekvensvariation som observerats bland moderna människor, går att tillämpa även på de moderna populationerna av praktiskt taget alla andra djurarter. Nämligen att nuvarande population, oavsett aktuell storlek eller likhet med fossil och deras ålder, har expanderat från mitokondrisk enhetlighet inom de gångna 200 000 åren."

Stoeckle och Thaler menar alltså att evidensen från mitokondrie-DNA pekar mot att såväl människan som "praktiskt taget alla" (i praktiken 9 av 10) djurarter uppträdde samtidigt på jorden någonstans mellan 100 000 – 200 000 år sedan. David Thaler blev själv mycket förvånad över resultaten och sade:

"Den här slutsatsen är mycket förvånande, och jag kämpade emot den så mycket jag förmådde".⁵

RESULTAT 2: VARIATIONEN OBEROENDE AV "EVOLUTIONÄR ÅLDER"

För det andra att variationen inom en grupp organismer som av evolutionister förväntas vara mycket "gammal", som till exempel armfotingar, inte är större än den inom en evolutionärt betraktat "ung" grupp som björnar. Detta går stick i stäv med de evolutionära förväntningarna.

RESULTAT 3 ARTERNA ÄR SEPARATA ENHETER

För det tredje att den variation som finns bland individer inom samma art är markant mycket mindre än den mellan olika arter.⁶ Skillnaden mellan människor av alla etniska grupper visar sig inte vara större än den mellan olika duvor i en flock.⁷ DNA-studierna bekräftar med andra ord det mönster vi kan observera både i den levande och fossila världen – att biologin kännetecknas av diskreta, åtskilda livsformer utan gradvisa övergångar mellan livsformerna.⁸ "Om individer är stjärnor", har Thaler sagt, "så är arter galaxer. De är kompakta kluster i den ofantliga, tomma sekvensrymden".⁹

VOFFO Ä DE PÅ DETTA VISE?

Vilken är då forskarnas egen förklaring till de "förvånande slutsatserna"? Egentligen ingen alls i just den här rapporten. De nöjer sig med att konstatera att evidensen pekar mot en global genetisk flaskhals för några hundra tusen år sedan då de flesta individer av jordens arter dog så att bara några enstaka av varje art överlevde, och lämnar åt läsaren att dra sina egna slutsatser.

Däremot lyfte de båda forskarna i en tidigare artikel⁹ från 2014 fram tanken på någon form av miljöförändringar som ledde till att de olika arternas mitokondrie-DNA råka-
de "nollställas" vid samma tidpunkt i världshistorien. Det är anledningen, menar de, att praktiskt taget alla djurarter idag ger sken av att vara precis lika gamla (eller rättare sagt ►

lika unga). De skrev att tanken på en sådan global populationskrasch "nästan är en Noas-Ark-hypotes" vilket "förefaller osannolikt", och spekulerar i att "kanske långvariga klimatcykler skulle kunna ha orsakat omfattande periodiska flaskhalsar."

I en intervju med Fox News¹⁰ i november 2018 utvecklade Thaler de här tankarna och lade fram hypotesen att alla djurarter, inklusive människan råkar ut för sådana här populationskrascher upprepade gånger med några hundra tusen års mellanrum. Han säger där att det kan bero på "istider och andra slag av miljöförändringar, infektioner, predation, konkurrens med andra arter om begränsade resurser och samverkan av dessa krafter".

DATERINGEN - VAD VÄGER TYNGST: KÄRLEKEN TILL EN IDÉ ELLER OBSERVERBAR EVIDENS?

Ännu en gång inställer sig frågan hur forskarna vet att siffran 100 000 – 200 000 år är en korrekt uppskattning? Och ännu en gång är svaret att Stoeckle och Thalers datering vilar på det evolutionära antagandet att människa och schimpans *de facto* har en gemensam urmoder. Hade de i stället baserat det på faktiska, observerade mutationshastigheter reduceras tiden även här med ungefär en faktor 20 och vi hamnar i stället på en ålder på 5 000 – 10 000 år precis som för människan, dvs ett åldersintervall som rymmer en biblisk kronologi!

BEKÄNNELSE TILL "DEN RÄTTA LÄRAN"

Studiens resultat är naturligtvis omtumlande inte bara för forskarna själva, utan för alla evolutionister, oavsett om man är ateist eller troende (teistisk evolutionist). Det är ett väl dokumenterat fenomen inom vetenskapen att forskare som presenterar evidens som strider mot klassiska evolutionära tolkningar får räkna med att bli ifrågasatta, eller i "värsta" fall bli beskyllda för att vara kreationister eller ID-anhängare, vilket

ju är en effektiv metod att få en rask avslutning på sin vetenskapliga karriär.¹¹

Man kan misstänka att Stoeckle och Thaler råkat ut för den här typen av påtryckningar från kolleger som anser att studiens resultat ger oss skapelsetroende onödig ved på brasan. Man kan läsa det både på och mellan raderna i den brasklapp som de fogade till den senaste studien i december 2018:

"Anmärkning tillagd av författarna 4 december 2018:

Denna studie baseras på och ger sitt starka stöd till darwinistisk evolution, vilket innefattar förståelsen att allt liv har utvecklats från ett gemensamt biologiskt ursprung över åtskilliga miljarder år. Arbetet är i enlighet med vedertagna uppfattningar om människans evolution. Vi förespråkar inte att det fanns en enskild "Adam" eller "Eva". Vi förespråkar inga katastrofiska skeenden"

Note added by authors December 4, 2018: This study is grounded in and strongly supports Darwinian evolution, including the understanding that all life has evolved from a common biological origin over several billion years.

This work follows mainstream views of human evolution. We do not propose there was a single "Adam" or "Eve". We do not propose any catastrophic events.

HUMAN EVOLUTION

Vol. 33 - n. 1-2 (1-30) - 2018

Även om den här tendensen att forskare pressas av det evolutionistiska etablissemangen att avlägga trohetslöfte till darwinismen ingalunda är något nytt fenomen¹² blir det ofta ett löjets skimmer över de här trosdeklarationerna. I den här senaste studien finns det ingenting över huvud taget som utgör evidens för en darwinistisk evolution. Tvärt om utgör resultaten ett häpnadsväckande starkt stöd för Bibelns beskrivning av skapelsen och en ung värld. Gud skapade de olika slagen av växter och djur med (oftast) tydliga gränser dem emellan. Det är därför den biologiska världen ser ut som den gör. Och Stoeckle och Thaler har nu bekräftat detta faktum även på den molekylärbiologiska nivån i DNA. Det var därför de kände sig tvingade att två sina händer.

PXHERE

Fossil av armfotingar (Brachiopoda) - en djurgrupp som inte tycks ha påverkats av "årmiljonerna"

SLUTREFLEKTIONER

Stoeckle och Thaler är, liksom en majoritet av kollegorna inom forskarvärlden, övertygade evolutionister. De kan inte tänka sig att infoga sina resultat i någon annan ram än den evolutionära. Idén om miljoner och miljarder år är alltför helig för att avskaffa, även om det som sagt inte finns några data i den här studien som stödjer den, snarare tvärt om!

Samtidigt som Stoeckle och Thaler är evolutionister är de tvingade att förhålla sig till den genetiska evidensen. Det är därför en rubrik i deras arbete lyder:

"Mönstret i variansen av DNA:s streckkod är det centrala faktum hos djurlivet som behöver förklaras av evolutionsteorin."

Deras sätt att förena dessa till synes motstridiga scenarion är alltså att skapa miljontals år långa serier av ständigt återkommande nästan-men-inte-riktigt-utrotningar av alla jordens arter, inklusive människan.¹³

Idén om ständiga, upprepade populationskollapser verkar ogenomtänkt, för att inte säga rent desperat. Forskarna tycks blunda för den enorma genetiska utarmning som det skulle innebära för arterna som sådana, att gång efter annan få större delen av sitt genetiska material utplånat. Hade de anlitat en kompetent populationsgenetiker skulle de förmodligen inse att ett sådant scenario hade varit en säker orsak till undergång för alla jordens arter – inte orsaken till att de existerar. En gissning är att den hypotesen därför ganska snart kommer att överges. Men knappast till förmån för Bibelns skapelseberättelse. Det är väl tyvärr det enda man kan vara riktigt säker på.

Ännu en gång – evidensen som sådan talar till förmån för oss som tror på Bibelns dokumentation av vårt ursprung.

NOTER

1. Artikeln är en något reviderad version av artikeln med samma rubrik på Genesis webbplats från <https://genesis.nu/i/artiklar/jordens-arter-tycks-ha-uppstatt-samtidigt-och-nyligen/> (kortare: [krymp.nu/2KH](https://genesis.nu/2KH))
2. Eller på svenska "Varför skulle mitokondrier definiera arter?". Valet av rubrik speglar forskarnas övertygelse att jämförelser av mitokondriernas DNA verkligen är ett utmärkt verktyg för att definiera gränsen mellan olika arter. http://www.pontecorvoli.com/digital/he_archive_articles/he122018/1_Stoeckle_Thaler.pdf (kortare: [krymp.nu/2Kf](https://genesis.nu/2Kf)).
3. Genen heter Mitokondriskt cytokromoxidas underenhet 1 och förkortas COI.
4. GenBank-databasen som upprätthålls av US National Center for Biotechnology Information.
5. Källa: <https://www.techtimes.com/articles/228798/20180530/massive-genetic-study-reveals-90-percent-of-earth-s-animals-appeared-at-the-same-time.htm> (kortare: [krymp.nu/2KY](https://genesis.nu/2KY))
6. Överensstämmelsen mellan de genetiska data och experternas bedömningar av artgränser är allra störst i djurgrupper som är väl studerade som ryggsrängsdjur, leddjur, blötdjur och tagghudingar, som tillsammans utgör ¾ av alla arter på jorden. För fåglar, som är den mest studerade gruppen, är överensstämmelsen 94%. De resterande 6%-en kan troligtvis förklaras av felaktiga definitioner av artgränser. Änder och gäss som hänförs till olika släkten är ett sådant exempel. Representanter från de båda grupperna kan hybridisera, vilken antyder att artdefinitionen är feldefinierad. Forskarna konstaterar att detta bevisar att den här metoden att jämföra mitokondrie-DNA är tillförlitlig. De djurgrupper där överensstämmelsen med förväntade artindelningar inte är så god, menar forskarna, beror på att de grupperna ännu är dåligt utforskade och artgränserna mer osäkra.
7. Källa: <https://www.independent.co.uk/news/science/genetic-differences-people-dna-pigeons-mitochondria-world-a8362336.html> (kortare: [krymp.nu/2KZ](https://genesis.nu/2KZ))
8. Stoeckle och Thaler citerar i sin studie den världsberömda evolutionsteoretikern Theodosius Dobzhansky från 1937: "Om vi samlar ihop så många individer som möjligt vid ett givet tillfälle, kommer vi att notera att den variation vi observerar inte kommer att bilda någon enskild sannolikhetsfördelning eller något annat slag av kontinuerlig fördelning. I stället kommer vi att finna en mängd separata, diskreta fördelningar. Med andra ord – den levande världen utgörs inte av någon enhetlig uppsättning av individer där något par av varianter är sammanbundna genom obrutna serier av mellanformer. I stället en uppsättning mer eller mindre markant åtskilda uppsättningar utan några mellanformer dem emellan, eller i varje

fall sällsynta sådana. Varje enskild uppsättning utgörs av ett kluster av individer som vanligtvis äger några gemensamma kännetecken och som dras mot en bestämd tyngdpunkt i sin variation ... Därför är biologisk klassificering på samma gång ett mänskligt konstruerat system för indelning i fack med det pragmatiska syftet att dokumentera observationer på ett smidigt sätt, och därtill ett erkännande av livets diskontinuerliga natur."

(Dobzhansky, T., *Genetics and the Origin of Species 3:e utgåvan*. 1937, New York: Columbia University Press.)

9. <https://journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0100755> (kortare: [krymp.nu/2L2](https://genesis.nu/2L2))
10. <https://www.foxnews.com/opinion/did-a-mysterious-extinction-event-precede-adam-and-eve> (kortare: [krymp.nu/2L1](https://genesis.nu/2L1))
11. Se dokumentären Expelled på <https://www.youtube.com/watch?v=4HErmp5Pzqw> (kortare: [krymp.nu/2L3](https://genesis.nu/2L3))
12. Ett av många exempel hittar du på vår webbplats på <https://genesis.nu/i/artiklar/flygande-ormar/> (kortare: [krymp.nu/2KX](https://genesis.nu/2KX))
13. Det påminner om hur somliga fysiker som inte är bekväma med Big Bang-teorin därför att den antyder att universum har en början. Man har då lagt fram den obevisbara hypotesen om ett pulserande universum, där en Big Bang skapar ett universum som sedan kollapsar och exploderar på nytt, om och om igen i en oändlig serie. Och vips så har evidensen för ett tidsbegränsat universum infogats i idén om ett oändligt gammalt universum. I det här fallet har observationen att jordens arter har en kort historia på jorden infogats i den evolutionära ramen om miljarder år med konsekvensen att man tvingas acceptera hypotesen om tusentals episoder av (nästan) total utrotning för praktiskt taget alla jordens arter med ett antal tusen års mellanrum. En tillämpning av den vetenskapliga principen Ockhams rakkniv skulle effektivt skala bort sådana idéer. Den säger att om det finns flera alternativa förklaringar till ett fenomen, så bör man välja den enklaste av dem. Eller på vardagsspråk: "krångla inte till saker i onödan". Tillämpar vi Ockhams princip på den här studien kan vi välja mellan alternativet att Gud skapade människan och djuren (och givetvis allt annat levande) för några tusen år sedan. Eller alternativet att ett antal okända miljöförändringar samtidigt kom att nästan utplåna praktiskt taget alla jordens populationer av arter utom några enstaka individer i varje. Och att sådana förändringar förekommit upprepade gånger under livets miljarder år långa historia på jorden. Vilket alternativ tycker du verkar enklast och därmed i enlighet med Ockhams princip?